

Finansminister er gaaet ind paa, uden dertil at knytte den Betingelse, at Medhjælpernes Løn skal betales. Nu kommer den meget ærede Minister her iaar og begjærer paa Finansloven et Supplement til Lønningssloven; ved at stille Sagen saaledes, gjør man i Virkeligheden Beslutningen paa Lønningssloven temmelig illusorisk, hvis man vil efterkomme en saadan Begjæring. Idag har imidlertid den høitærede Minister ialtsald modificeret væsentligt de Motiver, hvorpaa han søgte en saadan forøget Bevilling af 8,000 Kr., men jeg antager, at det ærede Thing maa være enig i nu her at følge Udvalget, forsaavidt det anerkjender Udvalgets Standpunkt for rigtig i Forhold til de Motiver, der have foreligget hidtil, altsaa stemme for Udvalgets Forslag nu og saa overlade til den høitærede Minister at bringe Sagen paany under Overveielse i Udvalget. Jeg har første Gang her hørt disse Betragtninger; den høitærede Minister har hverken i Motiverne eller i Udvalget omtalt, at hans Medhjælperer ved Lødboderne ikke havde Noks i Indtægt — det er et Spørgsmaal, der ikke har foreligget for os i mindste Maade —, men at det overlades til Udvalget at tage sin Bestemmelse derom og gjøre sin Indstilling derom til Thinget til 3die Behandling. Jeg tror imidlertid ikke, at der vil være Narfag til at følge den høitærede Minister, ialtsald ikke fuldt ud, i hans Begjæring. Jeg skal ikke opholde mig længere derved, da jeg er sikker paa, at Thinget efter sin hidtilværende Praxis ikke vil Andet end i Diebliffet følge Udvalgets Indstilling i den Henseende.

Dinesen: Med Hensyn til Istandsaftelsen af Skovkassererboligen i Esrom skal jeg udtale, at uagtet jeg ikke har været oplydt af nogen sær Svær for at nedsætte det Beløb, der er begjært, efter som det er en Bygning, vi nok kunde sætte istand paa hensigtsmæssig og smuk Maade, er jeg dog af den Formening, at for det Beløb, der nu foreslaas, vil den endog saa kunne blive ret ordentlig sat istand. Der er Foranstaltninger, som maaste helt ville kunne undværes, og andre, som det er mindre paatrængende at lade udføre, saa at Beløbet nok vil slaa til. For denne Sags Skyld vilde jeg dog neppe have forlangt Ordet; derimod har jeg begjæret det for at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af Post 10 i Betænkningen, hvor det ses, at Finansudvalget har henvendt sig til den høitærede Finansminister og spurgt, om han ikke paatænkte en Reform med Hensyn til Beskatningen, ialtsald til Kommunerne, af de Skovarealer, der ikke ere satte i Ager- og Engshartorn. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det er en Reform, som det er billigst at forlange. Skovene ere ikke beskattede paa samme

Maade som anden Eiendom, og den bestaaende Lovgivning gjør det heller ikke muligt, at Skovene kunne beskattes saaledes, som de efter min Opfattelse burde beskattes. Der er mange Kommuner, hvori der findes meget betydelige Skovarealer. Gerne af disse Skove bo jo i de allerflestes Tilfælde udenfor Kommunen, og den Indtægt, som flyder af dem, kan derfor ikke beskattes til Fordel for Kommunerne. Det er imidlertid en Kjendsgjerning, at paa ikke saa ganske saa Steder, maaste de fleste, foranlediger en Skovs Beliggenhed i en Kommune ikke uvæsentlige Udgifter for denne, der gaar ofte betydelige Veistrækninger til og fra Skovene, og der bor en ikke ganske lille Flok af Arbejdere, der arbejde deres gode Lid i Skovene; deres Børn skulle undervises i Kommunens Skoler, og ere de ikke istand til at ernære sig selv paa deres gamle Dage, ere de ogsaa hjemfaldne til Forsørgelse i den Kommune, hvor de bo. Jeg skal ikke glemme at tilføie, at der ogsaa kan være Forhold, hvor Skovene medføre Indtægter og visse ikke uvæsentlige Fordele for Kommunerne, Forhold, der ogsaa meget vel kunne tages i Betragtning, naar Alt, hvad hermed staar i Forbindelse, skulde tages under Overveielse. Jeg skjønner imidlertid ikke rettere, — ialtsald er der mig Forhold bekjendte, hvor dette er Tilfældet, — end at der er Kommuner, der lide Uret i saa Henseende, og denne Uret er der efter min Opfattelse god Grund til at søge hævet, saa jeg kan ikke Andet end udtale mig for, at vi maa komme til en saadan Reform som den, der i Udvalget har været paa Tale, men som Finansministeren har ment, at der ikke var nogen Anledning til nu at sætte i Værk. En tredie Sag, der findes omtalt i Endringsforslaget under Nr. 160 — nu er det maaste overflødigt yderligere at omtale den — er allerede bleven berørt saavel af de ærede Ordførere som af den ærede Finansminister, og angaar disse Skure ved Lødbodbygninger her i Kjøbenhavn. Naar man paatænker en saadan Foranstaltning som den, den ærede Finansminister har omtalt her og ogsaa oplyst os om i Udvalget, at opføre en Frilagerbygning og at erhverve betydelige Pladser til derpaa at indrette Frilagre, tør det vel antages, at disse Skure blive overflødige eller vel ogsaa maa lægges paa andre Steder, og at denne Foranstaltning i det Hele taget bør gjøres til Gjenstand for nye Overveielser. Men det, jeg heraf vil tage Anledning til at udtale, er, at jeg drager noget i Tvivl, om det ikke i Forhold til det Udbytte, man venter sig deraf, vil blive en altfor bekostelig Foranstaltning at erhverve de Bygninger og Pladser, man foreløbig har tænkt paa at erhverve til dette Diemed, de Glasfenke Bygninger, samt hvad der støder op til dem og mulig senere i Liden Almindelig Hospital. Det